

ЈАСМИН

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VI * Јун 1975. * Број 42

Примерак бесплатан

Распјанак

Распјанак се приближава.
Школска година
као да је почела јуче,
а данас се већ завршава.
Сутра ће школско звоно
звонити дуго и тужно
над радошћу мојом и твојом
у нашој старој школи,
а то ме боли,
страшно боли...

Љиљана **СТОЈКАНОВИЋ** (VIII), иако те је река понела.
Злат

Иви Андрићу

Својим си делом
покретао људе
и мислима својим
подстицао их да се пробуде.
„Мостови светове спајају”,
говорио си често
и у свакој књизи, свакој причи,
нашао им место.
„Смрт није физички нестанак човека,
смрт је када се забораве његова дела”.
Ти вечно остајеш међу нама,

Гордана **ГОЛУБОВИЋ** (VIII)
Брестовац

Она

Посвећено Олиги Чемерицић,
наставници музичког васпитања

Дирке клавира
извезене су мислима нота.

Она је
у сплету лаворовог лишћа,
у хармонији песме,
у изливеној радости,
у мојим сновима,
у нијансама моје љубави...

Мисли ми лете далеко
и претварају се у звук
који ме испуњава чежњом.

Јасмина **ПОЛИЋ** (VI), Весна **Аничкић** (VII, „В. Караџић): птице на грани
„Бранко Радичевић“

ЈАСМИН

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VI * Јун 1975. * Број 42 Примерак бесплатан

Растанак

Растанак се приближава.
Школска година
као да је почела јуче,
а данас се већ завршава.
Сутра ће школско звоно
звонити дуго и тужно
над радошћу мојом и твојом
у нашој старој школи,
а то ме боли,
страшно боли...

Љиљана **СТОЈКАНОВИЋ** (VIII)
Злат

Иви Андрићу

Својим си делом
покретао људе
и мислима својим
подстицао их да се пробуде.
„Мостови светове спајају”,
говорио си често
и у свакој књизи, свакој причи,
нашао им место.
„Смрт није физички нестанак човека,
смрт је када се забораве његова дела”.
Ти вечно остајеш међу нама,
иако те је река понела.

Гордана **ГОЛУБОВИЋ** (VIII)
Брестовац

Она

Посвећено Оли Чемерић,
наставници музичког васпи-
тања

Дирке клавира
извезене су мислима нота.

Она је
у слету лаворовог лишћа,
у хармонији песме,
у изливеној радости,
у мојим сновима,
у пијансама моје љубави...

Мисли ми лете далеко
и претварају се у звук
који ме испуњава чежњом.

Јасмина **ЦОЛИЋ** (VI),
„Бранко Радичевић”

Весна Аничкић (VII, „В. Караџић): пти-
це на грани

УСПЕШНО ЗАВРШИЛА РАД

Пионирска новинарска школа

КОЈУ СУ У ОКВИРУ ЈУГОСЛОВЕНСКИХ ПИОНИРСКИХ ИГРА „ДОМОВИНО НАША ПОД СУНЦЕМ САОБОДЕ“ ОРГАНИЗОВАЛИ АКТИВ НОВИНАРА БОРА И РЕДАКЦИЈА НАШЕГ АИСТА

На Пионирској новинарској школи коју су у току ове школске године, у оквиру Југословенских пионирских игара „Домовино наша под сунцем слободе“, организовали Актив новинара Бора и редакција листа „Јасмин“ одржано је укупно 30 часова, на којима је 13 предавача обрадило 17 тема из области новинарства.

Последња два предавача били су Предрог Милосављевић, редитељ „Бакарфилама“, који је говорио о филму као средству информисања и Јелена Лазаревић, коректор борске Штампарије, која је говорила о коректури.

ИСПИТ ПОЛОЖИО 21 ПОЛАЗНИК

На испит који је одржан 19. априла, дошао је 21 ученик из свих градских

школа. Сви су они показали задовољавајуће познавање новинарског позива. Највише поена на тесту освојиле су *Снежана Недић* и *Душанка Манојловић*, а за њима следе: Горан Станковић, Бранислав Димитријевић, Невенка Радовановић, Дафина Спасов, Виолета Борчевић, Мирјана Милосављевић, Биба Симеоновић, Марија Стојковић, Драгица Андрејић, Александар Гертик, Снежана Којић, Сима Костић, Биљана Милетић, Ева Фешиш, Милан Матковић, Биљана Анђелковић, Лаура Мургановић, Јасмина Перовић и Миливој Пилиповић.

Свим полазницима који су положили испит, уручене су дипломе.

ШТА СМО НАУЧИЛИ У НОВИНАРСКОЈ ШКОЛИ

Обрнута пирамида, шлајфна, цицero, прелом...

У заказано време окупили смо се у школи „29. новембар“ и радознано ишчекивали долазак првог предавача. Све је било необично: било нас је тридесетак, из четири градске школе, из различитих разреда (V — VII), нисмо се међусобно ни познавали, али нас је спајала иста љубав — према „Јасмину“ и новинарству. Необична је била и сама школа: без дневника прозивања, без редног старешине, а већ први предавач (чика Чеда из „Колектива“) признао нам је да му је то, за двадесет година бављења новинарством, прво предавање о новинарству.

Из часа у час ми смо све више улазили у нама дотад мало познати свет новинарства. Сазнајемо да писање вести представља најважнији облик новинарског рада и да је то истовремено и најтеже урадити. Сазнали смо за обавезних пет питања: КО, ШТА, ГДЕ, КАДА, КАКО или ЗАШТО. Сазнали смо да се чипенице у вести распоређују по важности (а не по редоследу догађања) и да се то зове „обрнута пирамида“. Сазнали смо шта је то флеш, шта антрфп-

ле, шта то прелом листа, како се обавља коректура. Сазнали смо каква је улога техничког уредника, које су дужности главног и одговорног уредника, а које обавезе има редакција. Сазнали смо, на пример, да једну откуцану страну са 26-28 редова и са проредом на четири, новинари зову — шлајфна, да се ширина стубаца не мери сантиметрима, већ — цицерима, али је најважније што смо научили какав новинар треба да буде: да служи истини, да је пожртвован, да свој посао не обавља само у радном времену... И практично смо се уверили у то да новинарски позив није лак, али је свако у њему могао да види и понешто лепо.

За све ово заслужни су наши „наставници“ — новинари из Бора и Сергије Лајковић из Зајечара који су успели да у нама још више пробуде љубав према новинарству.

Мала гресма коју смо осећали пред испит, нестала је чим смо видели да питања нису много тешка. Поносимо се дипломама које смо добили и чуваћемо их јер су нам драге.

Златија

ЧЕТВРТИ ФЕСТИВАЛ ДЕЧЈЕГ ПЕСНИЧКОГ СТВАРАЛАШТВА У ОХРИДУ

Поетска смотра младе Југославије

УЧЕСТВОВАЛО 75 ПИОНИРА ИЗ СВИХ РЕПУБЛИКА И ПОКРАЈИНА. — УЖУ СРБИЈУ ПРЕДСТАВЉАЛИ САРАДНИЦИ НАШЕГ ЛИСТА. — МЕЂУ НАГРАЂЕНИМА — БИЉАНА МЛАДЕНОВИЋ И ВЕСНА ГЛИШИЋ ИЗ БОРА

У оквиру Југословенских пионирских игара „Домовино наша под сунцем слободе“ у Охриду је од 22. до 25. маја одржан четврти по реду Фестивал дечјег песничког стваралаштва. На овој јединственој манифестацији, која се одржава сваке друге године, учествовало је ове године 75 пионирки и пионира из свих социјалистичких република и покрајина.

ЕКИПА СРБИЈЕ ПРЕД НАСТУП

На предлог Савета за васпитање и бригу о деци и Савета Савеза пионира СР Србије, пионире уже Србије на овом фестивалу представљали су сарадници нашег листа „Јасмин“: Биљана Младеновић, Биба Симеоновић, Марина Распоповић, Невенка Мирошевић, Јасмина Цолић, Олга Стаменковић, Весна Глишић, Биљана Анђелковић и Јерина Думитрашковић.

Жири је за најуспелија остварења доделио двадесет награда. Награђени су: Бранка Деспотовић, Ева Кубат и Недељко Докмановић из Босне и Херцеговине,

Ана Сливар и Апелија Паунеску из Војводине, Секибе Хоџа и Илиријана Шаља са Косова, Биљана Младеновић и Весна Глишић из уже Србије, Вилма Приможич, Бланка Кончар и Вера Драгић из Словеније, Златко Ткалчец и Рајко Кармела из Хрватске, Жељко Мијановић, Душка Шабановић и Харун Адровић из Црне Горе, Нина Атанасова, Таца Петреска и Ханифе Загир из Македоније.

Поред пионира песника, на овој манифестацији учествовао је и мешовити дечји оркестар из Титовог Велеса, као и дечји песници Драган Кулиџан, Душан Ђуришић, Вехби Кикај, Феруз Бојку, Лазо Каровски, Евгенија Шупљанова, Глигор Поповски, Ристо Довчески, Видое Подгорац, Васиљ Мудри, Стојан Тарапуза, Даринка Јанушева, Македонка Јанчевска, Киро Донеv и Рајко Јовчевски.

Пионири и пионирке, здружени у пионирском летовалишту „Сутјеска“ код Охрида, послали су другу Титу заједничку честитку за његов 83. рођендан.

ПРВИ ПУТ ПРОСАВЉЕН ДАН ШКОЛЕ

Ученици и наставници школе „Ђура Јакшић“ у Кривељу прораславили су на Дан победе, први пут ове године, свој Дан школе. Том приликом отворена је савремено опремљена бачка кухиња и одржано више спортских такмичења. У рукомету су најбољи били пионирки из Кривеља и пионирке школе „3. октобар“, у стоним тенису пионирки школе „3 октобар“, а у шаху ученици школе „Вук Караџић“.

Догађаји

СЕДМИ „МЛАДИ МАЈ“

У Зајечару је за време првомајских празника одржан седми сусрет младих стваралаца Југославије „Млади мај“ на коме су учествовали и основци Тимочке крајине чији су ликовни радови били изложени у Народној музеју.

УЧЕНИЦИ ОБИШЛИ ЧЕГАР, БЕЛЕ-КУЛУ И БУБАЊ

Око 400 ученика млађих и старијих разреда школе „29. новембар“ извело је једнодневну екскурзију до Ниша. Они су том приликом обишли Чегар, споменик Стевану Смиљанићу, Беле-кулу и Бубањ.

ВЕСТИ ИЗ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ

* Ученици Музичке школе у Бору приредили су, крајем априла, два концерта у Мајданску: за ученике и грађане овог рударског града. Поред оркестра хармоникаша и гудача, наступило је и више солиста.

* На концерту камерног ансамбла »Pro musica« из Београда којим је, у Музичкој школи у Бору, дириговао Бора Јакшић, наступили су и ученици школе за музичке таленте у Бутрију и Миле Младенов из Бора.

* Ученици Музичке школе у Бору приредили су 23. маја концерт за раднике Топонице.

Милан МАТКОВИЋ (V)

Екипно шаховско првенство Србије БОРАНИ СЕДМИ

Пионирска шаховска екипа Бора је са 16 освојених поена заузела 7. место на петом екипном првенству Србије које је у организацији Шаховског савеза Србије одржано за време првомајских празника у Брусу код Крушевца. У такмичењу је учествовало 30 екипа из уже Србије, а прво место је заузео „Партизан“, из Београда са 22,5 поена.

Борску екипу сачињавају су Драган Лабан, Зоран Станишић, Јовица Анђеловић (сви из школе „В. Караџић“), Бранко Михајлов („3. октобар“), Пенад Максимовић („Б. Радичевић“), и Миле Петровски („29. новембар“).

ОМЛАДИНСКО ШАХОВСКО ПРВЕНСТВО БОРА

У другој половини априла одржан је финални турнир омладинског првенства Бора у шаху. На овом турниру учествовала су и три члана Шаховске секције школе „В. Караџић“ који су то право стекли на претходним такмичењима.

Драган Лабан је освојио 6,5 поена, Зоран Станишић — 6 и Јовица Анђеловић — 3. Омладински првак Бора је поста Зоран Мишковић (IV, Гимназија) са 10,5 поена.

УЧЕНИЦИ СЕДМОГ РАЗРЕДА ПРИМАЉЕНИ У ССО

У свим основним школама на свечани начин обављен је пријем ученика седмог разреда у Савез социјалистичке омладине.

ОКО ТРИ ХИЉАДЕ ПИОНИРА НА СЛЕТУ

Ове године су наставници физичког васпитања у нашим школама, после неколико година неорганизовања, припремили за Дан младости заједничку слетску вежбу. На градском стадиону је, поред омладинана, наступило и око три хиљаде пионира. Због невремена приредба је одржана 27. маја.

НАЈБОЉИ ПРИЛОЗИ У ПРОШЛОМ БРОЈУ

Најбољи прилози у прошлом броју су, према оцени нашег жирије, песма „Борац“ Биљане Младеновић, цртеж Милице Војиновић на 22. страни и вест Катерине Борђевић „Умрла је Жозефина Бекер — велика мајка“. Похваљени су Божа Ситановић за цртеж на 23. страни и Душанка Манојловић за наше „Сви јунаци ником ноникоше“.

Тиме је „Јасминов“ жири завршио рад у овој школској години. У жирију су били: Рајко Чуклић, књижевник и повинар, Србољуб Станковић, главни уредник „Бакар-филма“, Радослав Терзић, повинар „Борских новости“, Југослав Балаш, дизајнер борске Штампарије и Томислав Тешовић, управник Матичне библиотеке.

Свим награђеним ауторима у овој школској години награде ће бити уручене на посебној свечаности. Редакција се захваљује Општинском синдикалном већу и Матичној библиотеци у Бору који су обезбедили овогодишње награде.

Мале вести о великим догађајима

НАТАША СЕ ОШИШАЛА

Наташа Пејчић се ошишала 14. априла. Другови и другарице су је дирали да личи на дечака. Међутим, њој та фризура врло лепо стоји.

Весна СПАСОЈЕВИЋ (II)

СУЗАНА И СРЂАН СЕ ПОТУКЛИ

Сузана и Срђан су се потукли у вртићу. Сузана је заузела љуљашку, а Срђан је хтео да је скине са љуљашке. Почео је да је вуче за косу, али она није вриштала. Ипак је победила након је женско, а Срђан је плакао.

Ленче ТОКОВСКА (II)

ГУЖВА

У нашој учioniци је јуче била иска гужва. Дечац су се јурили око клупа. Обарали су столице, рвали се и играли лутке. То је неважипатно.

Јелка БИБИЋ (II)

ШТА МОЖЕ ДА СЕ ЦЕПА?

Мама је био мнооо смешан један мој састав. Ја сам после у свом дневнику написала да се мама исцепала од смеха и прочитала то својој трогодишњој сестри. На то ми је она казала:

— Секо, мама није хартија па да се поцепи!

Виолета ВЕЛИЧКОВИЋ (II)

Вредни чланови фото-секције школе „Петар Радовановић“ у Злоту снимили су своју другарицу на једној изложби у њиховој школи

?

Такмичења

На Дан победе, 9. маја, у Неговину је одржано регионално такмичење рецитатора. За републичко такмичење квалификовале су се Јасмина Борђевић и Јелена Думић из Зајечара. Борску општину представљали су Дивна Манојловић („Б. Радичевић), Славица Гајић („3. октобар“) и Миодраг Бурчић (Злот).

Бележимо и смотру дечијих хорова Тимочке крајине у Књажевцу на којој је победно хор школе „Бора Јакшић“ из Зајечара. Нашу општину требало је на овој смотри да представљају два хора, али у Бору није одржано ни општинско такмичење да би се знали најбољи

Ове године изостало је општинско такмичење и осталих секција школских културно-уметничких друштава: драмских, фолклорних, ликовних, литерарних, рецитаторских, рецитала, оркестара, вокално-инструменталних састава... Досад је ово такмичење било традиционално и називало је велико интересовање међу ученицима. Ако се, при том, зна да су многе од ових секција радиле једино пред такмичење — да би на њему учествовале, онда је изостанак ово-годишњег такмичења заиста велики пропуст!

ИСТОРИЈСКО КРУШЕВО

Крушево је место у Македонији. Пут до њега води кроз велику плодну Пелагониску равницу, а онда наилази пут стрм као козја стазица.

Још издалека се назирју кућице које личе на мале шумске љубопитљиве и љупке љубичице које тек што су изникле из траве, а већ су у великом храстовом загрљају.

На улазу се осећа свеж планински мирис који може да пружи само жубор шумског поточића. Место се налази на самој падини планине, па ти се чини да ће се сваког тренутка срушити. Али, не — ово место стоји на чврстом постољу историје. На самом врху, у срцу планине, између јела, борова и чемпреса, налази се хотел „Илинден“, који такође подсећа на историју.

Милина је сести под дебелу сенку и упустити се у царство маште. Та ве-

Бора Тодоровић (VI, „В. Карацић“):
МОЈА БАКА

лика и тајанствена шума јела и борова подсећа на сокола који верно чува своје птице да нико не угрози њихов мир.

Ана ТОКОВ (V),
„Бранко Радичевић“

ОПОМЕНА

Кад ме мама удари, ја се насмејем. Али кад ме удари мало више пута, ја одмах заспим. После сам љута на њу. И све што мама каже да јој се свиђа, ја кажем да ми се не свиђа, а што мама каже да јој се не свиђа, ја кажем да ми се свиђа. После ме мама моли да се помиримо. Ја пристанем, али јој кажем да јој се то више не деси!

Валентина СТАНКОВИЋ (II),
„29. новембар“

ЖАО МИ ЈЕ

Жао ми је што нисам брдо, да гледам све људе са висине, што нисам река, да чувам све рибице у себи, што нисам сунце да завирим у сваки кутак овог лепог и узбуђеног света, што нисам пут, да водим људе далеко и да се дивим свим лепотама света, што нисам птица да певам целог дана...

Леденка ТОШИЋ (VII),
„29. новембар“

ШТА РАДИ ВЕТАР

Ветар је, децо, принц у плавом капуту што се дружи с птицама и травом.

Он страшно воли пиштаљке од врбе, и дане проводи наднет над Моравом!

У јуну пушта змајеве са бреге, јурца за лоптом и хвата лептире; купа се у реци и чак вози чезе кроз златокоса жита и мирне чауре.

У октобру се игра са лишћем топола, грчи око стаја, вири у горове... А кад лишће оде, он пун неког бола гунђа у шуми бројећи чворове.

Зоран ВУЧИЋ,
Бучум (код Сврлига)

МОСТ

Шта је мост?

Мост је лепа реч када се пријатељ о-браћа пријатељу. Мост је књига, мост је љубав која спаја два бића, мост је веза између две обале. Мост је све оно што нешто спаја.

Ја знам један мост на речици у мом селу. Много година он спаја две обале на изглед мирне реке која је умела нај-едном да промени ћуд чим прво пролећно сунце гране и отопи снег са плани-на. Кад год дођем, он у мени изазове некакво чудно осећање. Два огромна стабла постављена су преко, а преко њих даске ретко постављене тако да се кроз њих увек види зелена вода. Са стране су на брзину исклесана стабла која чине ограду да се старији човек или дете не би омакли и пали у воду.

Ту често седим и као да чујем како су некада нотоварена запрежна кола уз јаку буку пролазила. А кад баћим по-глед низ реку, видим лепотицу. Река се шири, а преко ње загазио неки див и чврсто раширио руке држећи две оба-ле. Испод два огромна лука протиче би-стра река, а изнад њих река људи. Не знам колико је ту уграђено бетона, че-лика и челичних људских жеља. Све је то спојено у једно: мост.

Владан МИЈАИЛОВИЋ (V),
„Бранко Радичевић”

Јасмина ДУКИЋ (VI),
Шарбановац: Цвет

Јасмина Несторовић (V, Шарбановац):
ДРВО

МОЈ ДНЕВНИК

Она је ту, поред мене, прати ме по-пут сенке. Осетим понекад њену топлу руку и онда, сва у заносу, постајем њен роб.

Машта — то је тај загонетни и вели-ки господар над мојим бићем. Она је та која се у тренуцима бола залепрша преда мном у својој магличастој све-талости и учини ме срећном.

У тренуцима када сам се препушта-ла њој, за мене није постојао овај бр-зи, динамични живот. У њеном скуту ми је било другачије. Чула сам цвркулт птица, жубор воде, шуштање меких су-нчевих зрака који су се плели у најди-внију киту цвећа. Мисли су се низале попут бисерне огранице, све лепше од лепших. Увек, кад бих се после тога вратила у стварност, понешто бих за-писала на белу површину листа и тако се родио мали дневник мојих мисли.

Једног дана те хартијице нисам на-шла у соби. Мајка их је, не знајући шта на њима пише, бачила негде и за мене су настали дуги и тешки дани. Маште више није било, отишла је лаганим и сигурним кораком како је и дошла, оста-вљајући само један мали вео као тра-чак наде.

Душанка МАНОЈЛОВИЋ (VIII),
„Бранко Радичевић”

РАЗМИШЉАЊА

Прича о мраву

Има тако досадних дана, добру пекли уморни сати, да човек не зна шта ће са собом. Сунце упорно шаље своје најбоље штавије зраке, који нас снагом мабионичара приморавају да се оставимо свих послова, седнемо на најближу клупу у хладу и гледамо како природа дише.

Седох и ја, тако, једном, упињих очи у земљу и...видех мрава. Чудно, па он личи на оног са телевизије, како му оно беше име... Аха, Атом-мрав. Исти он, само што му недостаје капа са оне две жичке, ваљда — антене, и велико слово А на грудима. Чак се угледао на гог јунака и по снази — ено га, носи мрвицу хлеба. Сигурно намерава да то благо остави у свом склоништу, за зиму.

Али, изненадих се кад видех да иде баш према рупи коју је неко ископао да би се у њој играо кликрима. Мало телашце и мало већа мрвица скотрљаше се у рупу.

— Ух, стрм ли је овај кањон! — сигурно је помислио мрав и, поново упр-

тивши свој терет на леђа, крену даље. Али, кад већ дође до врха, пондво се скотрља доле. Исто покуша још два пута, али се увек враћао назад. Онда остави мрвицу и пође сам. Неуспешно. По други пут и... Да ли ће успети? Дође до ивице, али ветрић дуну и оборн га.

Таман хтедох да му помогнем, кад он, ваљда већ набућен, прикупи сву снагу и некако се искобеља из рупе. Међутим, зимница је остала у њој. Мрав стаде на ивицу и тужио погледа доле. Жао му је било оног сочног залогаја. Био је изненађен, али и радостан, када сам мрвицу ставио крај њега. Није ни стигао да захвали, већ, срећан, оде.

Ипак ће моћи да нахрани цврчка свирача када дође зима, а овај ће му, за узврат, нешто лепо одсвирати.

А сунце и даље пече. Не интересују га ни мрав, ни цврчак...

Горан СТАНКОВИЋ (VIII),
„29. новембар“

ЈОШ САМ МАЛА

Живот је тако кратак, а тако буран. У њему се рабају ватрене жеље и неоствариви идеали. Уживам кад слушах цврчка крај реке, кад се клокот воде меша са шумом трава.

Упијам лепоту природе, хватам пеглицу која весело лети, милујем је и опет пуштам. Радујем се са сваким Југословеном, Италијаном, Албанцем... Радујем се и смејем са свим оним чулавим малишанима који се играју каубоја на ливади новог живота.

Волим Мишу који је страشان друг, Милену која пева веселе песмице. Волим дан кад се раба, сунчев сјај и залазак, ветар кад дува.

Живот има и ону другу страну. Још увек се ратује, још увек се чује јаук борца и плач мајке. Мала Кети још није осетила онај чудан сјај слободе. Мада је не познајем, ја је жалим. Цимн плаче за погинулим оцем.

Али ја сам немоћна. Сувнише бих хтеда, а још сам тако сићушна.

Благица СИМОНОВИЋ (VIII),
„3. октобар“

НЕДЕЉА У МОЈОЈ КУБИ

Недељно јутарње сунце умива росно прозорско окно, затим пуста који зрачак на постељу и тепих и дуго тражи моје лице по раскометаној ћебади, а кад га пронађе, из свег гласа викне:

— Еј, устани, данас није обичан дан, данас је недеља!

Мрзовољно устајем из постеље и поздрављам укћане. На њиховим лицима видим чудан, врло благ и љубазан осмех. Крећу се без журбе и нестрпљења које се претходних дана могло лако уочити.

Сећам се оног јучерашњег строгог узвика:

— Јасмина, донеси ми повине! Зашто си тако тврдоглава, учини то кад ти кажем!

Ето, тако, јуче сам морала да грчим по памирнице, да покажем брату како да уради домаћи задатак... А данас идем у шетњу, једем бомбоне, гледам телевизијски програм... И тако сваке недеље.

Ех, а шта би било — да нема недеље?
Јасмина ЦОЛИЋ (VI),
„Бранко Радичевић“

Демонстрација

Наступила криза знања. Првог часа имамо историју, па ће историчарка кроз сито да нас исцеди, а ми ништа писмо учили. Тешко нама! Биће јединица као киче, а батина код куће много више. Већ сада могу да стављам хладне облоге.

Него, ми смо се одлучили, то јест договорили се, да демонстрирамо. Баш нам је историчарка причала о томе како су радници остваривали своја права демонстрацијама противу капиталиста. Отуда потиче и наша идеја.

Зачас су се наше свеске претвориле у пароле, а Мирјанина црвена марама у заставу, као симбол нашег протеста. Многи су стајали на клупама вичући:

— Нећемо опевивање, нећемо јединице! Живела демонстрација!

Све је било спремно за протест. Међутим, кад је наставница повукла кваку на вратима, ми падамо као зреле крушке и брже-боље очистисмо каупе од нереди. За тренутак све је било на свом месту.

Наставница је била изненађена тишином. Сви смо вешто глумили како нешто читамо.

— Хвала богу да н'ви једном узмете књигу у руке! — похвалила нас је наставница.

Ето, овог пута нам је демонстрација пропала. Сва срећа што је тог часа наставница предавала ново градиво. Али, други пут морамо успети!

Љубинка ВАКИЋ (VIII),
„29. новембар“

ПРЕВЕРОВА ПТИЦА—АИРА

Знам да ће сваког часа у учионицу ући наставница и започети час математике. Није прошло много времена и већ сам стајала у знак поздрава наставници.

— Депо, извадите аритметике, отворите сто шездесет пету страну и урадите пети, седми, девети и десети задатак док ја прегледам овде неке свеске. Је л' јасно?

— Јасно... — прошапта неколико девојака и сви почеше журно да раде имамо лаке задатке.

Али, уместо бројки, у моје мисли долазе Преверова птица-лира. Попела сам се на њена велика сребрна крила и пометем пометем на плаво море које је

мамљало купаче. Баш тада се одржавало такмичење у пливању за златни трофеј. Знала сам само једно: морам поосвајати!

Тако је и било. Са златним трофејом који је блистао на сунцу пришла ми је једна лепа плавокоса девојка и рекла:

— Победница је То...

— Тодоров, јеси ли урадила задатке?
— упале ми наставница у мисли као гром.

— Ко?... Ја... ја... овај ... нисам...

— А што ниси?

— На... на... нисам...

— Ама, дете, што ниси урадила задатке? Ево, ми смо на табли урадили већ три задатка, а ти још ни један! Ајде, изађи да урадиш овај последњи задатак. Брзо!

Изашла сам на плато и почела да радим задатак.

Зврррр... Зврррррр... — зачула се песма, дивнија од песме славја, која је прекинула ову непријатну ситуацију.

Мирјана ТОДОРОВ (V),
„Бранко Радичевић“

СЛИКА У ТАШНИ

Седела сам у соби и, немајући шта да радим, секла сам слике из неких старих новина. Биле су то фотографије фудбалера, глумца, певача...

У једном тренутку сам спазила слику једне наше жене. Не знам шта ми је било: исекала сам и њу и ставила је у ташну.

Али, десило се нешто што нико није очекивао. Тата је затражио моју ташну да види да ли носим књиге по распореду. Вадећи књиге из ташне, спазео је слику. Тог тренутка сам се сетила слике и, осетивши се кривом и осрамоћеном, поцрвенела сам. Дошло ми је да у земљу пропадем, да не чујем татине прекорне речи и питање које ће ми сигурно поставити: „Шта ће ово овде?“ Стајала сам непокретна, у недоумици шта да радим. У себи сам сама себе грдила и кајала се као никад до тада.

И сада се осећам кривом, и постидним се кад се сетим овога. Још се кајем због ове бесмислице!

Јасмина ГОЛУБОВИЋ (VII),
Шарбановац

Један час физике

Дан је био леп. Лако је птицама да цвркућу кад оне не иду у школу, а ја баш сада имам физику.

Наставник је дошао намргођен и замисљен. Чим је сео, почео је да окреће листове дневника. Презнојавали смо се Сви су се скупили од страха. Знао сам да би најрадије побегли у мишију рупу.

Ознојени и бледи почели смо да окрећемо стране физике Архимедов и разни други закони летели су у главе, али нису хтели тамо и да остану, већ су, као зечеви, бежали даље, а главе су остале празне.

Кад год се наставник припреми да изговори неко име, мени се од страха затресу панталоне. А кад смо чули звон, ми смо брзином светлости, не поштујући никакве законе физике, појурили напоље. За нама је, вероватно, лутао намргођен поглед старог наставника.

Марјан ВАСИЋ (VIII),
„29. новембар“

Све је било друкчије

Највећа моја радост била је када сам завршила пети разред са одличним успехом.

У почетку нисам много учила, па сам на полугођу имала много четворки. Помислила сам: „Зашто моје другарице да буду одличне, а ја не?“

Почело је и друго полугодиште. Више сам учила и више сам волела предмете. На крају другог полугодишта била сам одлична. То је био мој најсрећнији дан и дуго ћу га памтити.

Родитељски састанак је био последњег школског дана. Птице су певале своје свакодневне песме, а сунце је грејало као и обично. За мене није било тако. Уз одличан успех, уз моју радост, птице су живе певале, па сам помислила: ако их слушам мало више, почећу и ја да певам и да играм! А сунце ми се чинило као златна кугла. И цвеће је било сасвим другачије. Имало је мирис моје радости.

Јаворка СТОЈКАНОВИЋ (VI),
Шарбановац

НАЈЛЕПШИ ЦВРКУТ

Час је музичког васпитања. Слушамо музику славних композитора Јоханеса Брамса и Камија Сен-Санса.

Највише ми се свиђа композиција „Птице“ Камија Сен-Санса. Слушајући је за мене више не постоји учионица. Сада сам у једној пријатној шуми. Око мене цвеће. На грани су птице које певају. Певају лепо и умилно. Њихова песма одјекује целом шумом. Како је све ово лепо! Али, када је нешто лепо, то дуго не траје. Музика је престала и — хоп! — нестала је песма, нестале су птице, цвеће...

Да, музика је престала и ја сам се поново нашла у учионици, у реду клупа, поред своје другарице Тајјане. Ако ме неко пита хоћу ли се поново наћи у истој шуми, одговор је: можда. Ако опет будем чула ону исту композицију Камија Сен-Санса.

Ана ПЛАТИША (V),
„Бранко Радичевић“

ОСЕТИЛА САМ ТРЗАЈ УДИЦЕ

Седим крај обале и посматрам даљину, посматрам то наше мило Језеро и високе, витке шуме. Седим и размишљам о животу. За некога је живот играчка, али за мене то је једна искра која, кад засветли, пробуди љубав и топлину у теби. Живот се шири свуда око нас, а за узврат тражи од тебе да постанеш човек који ће га учинити још лепшим, тражи да умеш да волиш, да умеш да цениш, тражи...

Наједанпут ме из мисли прену трзај удице. На крају мога штапа висила је рибица закачена о моју удицу.

И, као нека магла, пред мојим очима се створи једна мала искра која се гаси. То је била искра оне рибице, гасио се њен живот. О, не, не, то је немогуће!

Живот тражи од тебе да постанеш човек који ће га учинити још лепшим. Тражи да умеш да волиш, да умеш да цениш...

Сада је рибица пливала у својој земљи. Њен живот се поново упалио, искра је поново горела...

Ја сам остала да још увек размишљам о животу, али о животу мале рибице. Живот тражи од тебе да постанеш човек који ће га учинити још лепшим, тражи да умеш да волиш, тражи...

Сузана СТОЈИЧЕВИЋ (VI),
„Бранко Радичевић“

МОЈ ПРВИ ЧАС У ПОЉСКОЈ УЧИОНИЦИ

Дуго сам очекивао да дођем на Ртањ. Једног дана смо кренули аутобусом. Успут смо видели дивне крајеве и ливаде пуне шареног цвећа. Када смо стигли, сместили смо се, ручали и пошли да се играмо. После тога смо се попели на врх Ртања.

Сутрадан смо одржали први час у пољској учионици. То је много другачије него у граду.

Учитељица се наслонила на стару крушку и предавала нам. Освежавао нас је чист, планински ваздух. Свуда је тишина. Чује се само зујање пчела и бубица. Птице умилно цвркују.

Око нас су велике стене и гушта шума. Нека дрвета се истичу својом висином. Дувао је ветар.

Лишће старе крушке је шумело.

Ово је дивно место за одмарање на чистом ваздуху и ја волим што ћу овде остати тринаест дана.

Срђан МИАУТИНОВИЋ (III),
— Нови Београд

ТАЛАСИ

Волим путовања, море и сунце које нас стално прати. Оно нас воли и путује са нама. Једног дана су тата и мама одлучили да идемо у Улцињ. Много сам се обрадовала.

Дошао је дуго очекивани час. Пут је дугачак, али има шта и да се види. Путовали смо радујући се поновним сусретима с морем. Иза једног брда видех провалију. Била ми је чудна. Затим сам схватила: те две боје које се сливају једна у другу, то су небо и море. У очима ми заблеста срећа. Стигли смо.

Улцињ, веома леп град, дочекао нас је са осмехом на лицу. Отишли смо у камп. Сместили смо се и пошли на плажу. Време је брзо пролазило. Дошло је и претпоследње јужно јутро. Поћосмо на плажу.

Море је било бело. Пришла сам ближе. Велики бели таласи дола-

зили су с пучине. Нико их није терао. Није се осећао ни дашак ветра. Било је чудно. Таласи ме заплјускују. Бацила сам се на њих и уживала у њиховој свежини и лепоти. Савладавала сам их. Убрзо сам чула мамин глас који је значио — излазак из воде.

Тужно сам погледала таласе, као да им говорим:

— Дођи ћу ускоро да се опет поиграмо!

Таласи су наставили свој необични бал. Хаљине чудесних балерина су се непрекидно вртеле.

Весна ЂИРИЋ (VI),
„Бранко Радичевић“

НА САВАЧИ

Много сам се радовала што одлазим на Савачу. То ми је било први пут да одем негде без маме и тате или баке. Била сам срећна што ћу провести две недеље са својим друговима, другарицама и учитељицом.

Савача нас је дочекала сва у бојама златне јесени. Наставу смо одржавали у природи. Ишли смо и на два излета: на брану Борског језера и на рибињак. Успут смо видели риболовце како стрпљиво пецају. Увече, у спаваони, учитељица нам је читала бајке.

Било ми је много жао што смо због хладноће морали да напустимо Савачу пре времена.

Татјана ДУРКОВИЋ (II),
„Вук Караџић“

САД ЗНАМ ШТА ЈЕ МОРСКИ ЈЕЖ

Још пре него што сам пошао на море, чуо сам за морског јежа, али нисам знао какав је.

Кад нас је васпитач пустио у воду да тражимо јежеве, и ја сам пошао. Видим ја нешто црно на дну и, мислећи да је камен, намерно га нагазим и одједном осетим бол. Кад подигох ногу, имао сам шта и да видим. Нога је била пуна бодљи. Полако сам изашао из воде и извукао бодље, али нисам успео све.

Од тада, чим видим нешто црно, одмах помислим да је јеж и никад више то не газим.

Ивица ЧУЛИНОВИЋ (VI),
Шарбановац

Поезију ће сви писати

КАД БИ БРДА ИМАЛА КРИЛА

Кад би брда имала крила,
далеко би она одлетела —
чак тамо у крајеве беле
где се деца сунцу веселе.

Кад би брда имала крила,
далеко би се одселила
и са собом би понела вишиње и дуње
малог Мише и мале Луне.

Кад би брда имала крила,
далеко би она одлетела —
код једног дечака из Афике
и више никада не би долетела
на место одакле су одлетела.

Весна БИРИЋ (VI),
„Бранко Радичевић”

ВУК И ЗЕЦ

У шуми, једнога дана,
зечић је вука срео
и, као знаши стари
почеше разговор смео:
„Шта то чујем, зеко?”
Вук се први јави —
„од жене си се растао?”
Е, баш си јунак прави!”
„Ма, пусти, пусти, стриче,
брбљива као сврака!
Морао сам, због њене приче,
да тражим развод брака!”
Вук се насмеја преко,
два очњака показа глатка:
„Не љути се на њу, зеко,
баш је била слатка!”

Горан СТАНКОВИЋ (VIII),
„29. новембар”

СУНЦЕ

Оно даје
мирис цвећу,
оно пружа
живот пролећу.

Драгана БИРИЋ (VIII),
„29. новембар”

МОРЕ

Ако једном видиш море,
ти му кажи да га волим.
Ако сретнеш сунце,
кажи му да и њега волим
и да га чекам до зоре.

Милаан КРСТИЋ (VIII),
„25. мај”

МИШИ

Мишићу мој мали,
браца мој те хвали.
Каже да си храбар био
и све мачке побио.

Јесте, јесте, тачно је,
побео сам мачоре.
Хтео сам им доказати
да ћу прави јунак бити.

Лидија АНГЕЛОВ (V)
Злот

СУЗА

Из ока ми кану
теби намењена,
али се изгуби
у дубини туге.

Весна ГЛИШИЋ (VIII),
„29. новембар”

ПЕТИЦЕ

Ученичке петице
обрадују и наставнице,
а кад ћаци добију слабе,
тад вичу и тате и маме.

Сузана ШАРОНИЋ (V),
Шарбановац

ТИШИНА

Тужна је
тишина ћачких клупа,
као да је у њима
срце престало да лупа.
Љубинка БАКИЋ (VIII),
„29. новембар”

ШКОЛСКА КЛУПА

На школској клупи
пишћу се имена
и цртају срца
стрелом прободена.
Кика ТРУЈИЋ (VII),
Шарбановац

МАЈМУН

Једном у парку
видео сам мајмуна
како скаче
е, гране на грану
и једе банану.

Александар ТАСОВ (IV),
„29. новембар”

РИБИЦЕ

У дубину потока
беже рибице
да избегну мамац
дечакове удице.

Зора СТРАХИНИЋ (VIII),
Шарбановац

Живота
ЖИВАНОВИЋ (VI),
„Бранко - Радичевић”

DETINJSTVO

Prohujalo je detinjstvo
na krilima sreće
i nikada se
vratiti neće.

Lutkice, krpice i igračke male
sad su u mojoj sobi zaspale.
Šareni i veseli dani,
crveni, beli i plavi,
neprestano mi se
vrte u glavi.

Ljubinka BAKIĆ (VII),
„29. novembar”

ПЛАВЕ ОЧИ

Kad su cvetale majске ружје,
и прве ласте долетеле са југа,
заволах те чаробне плаве очи,
најлепши цвет мога друга.

Мирјана МИЛЕТИЋ (VII),
„29. новембар”

ОЧИ

Очи могу бити као два цвета,
очи могу бити све благо овога света.
Очи могу бити светле као дан,
очи могу бити лепе као сан.

Јерина ДУМИТРАШКОВИЋ (VII),
Шарбановац

ДУГА

Дуга се јавља после кише
и шареним бојама по небу пише.
Изненада се јавља
и својом лепотом децу забавља.
Дивим се њеној раскоши
и питам се како
од брда до брда може да скочи.

Невенка МИРОШЕВИЋ (VI),
„Бранко Радичевић”

ГОДИШЊА ДОБА

Волим јесен —
тада сам те упознала.
Волим зиму —
тада је почела наша љубав.
Не волим пролеће —
тада смо се растали.
У свим годишњим добрима
највише волим
тебе.

Бранкица БОРБЕВИЋ (VIII),
„Вук Караџић”

ЖИВОТ

Као јутарња роса на трави,
као кап воде на длану,
као пахуљица на дечјој глави.

Ениса ИБРАХИМИ (VII),
„29. новембар”

МОЈЕ ГОДИНЕ

Четрнаест круница
на једном цвету.
Младост куца
на вратима срца.
Љубав ме тражи
у лавиринту детињства.

Весна ГЛИШИЋ (VIII),
„29. новембар”

СРЦЕ

Светиљке се увече пале
да осветле улице мале.
А кад нека светиљка прегори,
мени се тада чини
да њено срце заувек изгори.

Јасмина РАКИЋ (VIII),
„29. новембар”

ПЕСМА О МОРУ

Морнарска песма се надалеко чује,
звукони њени најдражи су мени
јер та песма пева о мору,
о песку топлом и морској стени.
Кад лађа морем заплови,
у тихој ноћи док славуј спава,
мене онда пробуди
жубор морских немирних вала.

Биљана СТАНОЈЕВИЋ (VIII),
„29. новембар”

МИР

У нашој земљи
свуд светле симболи мира,
а кад има мира,
тад је земља лепија и шири...

Момир ГОЛУБОВИЋ (III)
Шарбановац

ПРЕПИСАНА ПЕСМА

Јасмина Балановић из Шарбановца
објавила је у нашем листу бр. 40 (април 1975.) песму „Мој Мики”. Исту песму, под насловом „Мој Цуки”, објавио је пре ње Слободан Вукоман из Шинова у „Дечјим новинама” од 19. фебруара 1974. године.

Изнићавимо се читаоцима због ове редакције неопрезности.

Белешке са једног романтичног летовања у бачком одмаралишту у водицама

РАЗГОВОРИ УГОДНИ

Глава VI

— Погледај околину! — каже Чеда Пери. — Видиш ли ово зеленило, па цвеће, прави рај!

— И још кад додамо ове издрпане душеке, утисак је потпун!

— Што ми, бре, Љубо, не даш мало да будем романтичан? Тако ми брже прође време!

— А, знам! Због Оље си ти романтичан. Истопиш се кад је видиш!

— Јао не помињи ми њу. Не занима ме!

— А шта ти је значило оно синоћ?

— Које?

— Устао Чеда и почео да лупа у зид. А Оља баш спава са супротне стране. Ваљда си хтео морзевом азбуком да јој изјавиш љубав!

— А тек оно кад смо се разгаламили, а Чеда наслонио уво на зид, маше руком и виче: „Путите, бре, да чујем шта причају!”

Одједном наиђе Оља.

— Чедице, имаш ли црни конац и иглу? Хоћу нешто да зашијем!

— Немам, али наћи ћу ти! — рече Чеда и отрча некуд.

Среди смо га после у ходнику. Само прогунђа пролазећи поред нас: — Црни нисам нашао, али и овај ће јој послужити!

Глава VII

Од првог дана је било јасно да Раша нешто осећа према Снежги из броја 12, а она га је избегавала. Можда због тога што је био неподношљив, а можда и због Пуначког из броја 8. Пуначки је, пак, избегавао Снежгу, па је то стварало комичне сцене. Раша јури Снежгу, Снежга јури Пуначког, а он бежи!

Увек кад би разговарао са Снежгом, Раша би долазио у собу љут и узвикивао:

— Ух, животиња једна! Животиња, па то ти је! Маме ми права животиња. Ја јој таман приђем желећи да јој кажем бар шта осећам ако не могу да је пољубим, кад она — флас шамар! Ја јој вратим и побегнем. Шта ћеш! Животиња...

Глава VIII

Једне вечери смо изишли у град и отишли у кафану.

— Чедо' испитај хемијски састав овог прошека!

— Јао, остави ми хемију! На главу су ми се попели сви берилијуми, германијуми, диспозијуми, лутецијуми, осмијуми, стронцијуми и слични!

— Што? Баш је занимљиво. Кад би ти сада пронашао неки нови елеменат, назвали бисмо га чедијум!

— Ако ти је баш толико стало до те твоје хемије, потражи ти неки нови елеменат. Назваћемо га — рашијум.

— Јесте да ће љубијум и перијум остати непронађени, али оставимо другима да се позабаве тиме. Што не бисмо мало поразговарали на енглеском језику! Због туристкиња, знате!

— Do you like Ђевапе?

— No, i don't like Ђевапе. I like вешалице.

— Has you sister клавир?

— Прешао си се, ја немам сестру!

Глава IX

Приређена је прва игранка у летовалишту. Раша је увелико тражио Снежгу из дванаестике кад му поглед застаде на Етелки. Она је била мештанка и становала је у близини, па је често долазила код нас.

— Је ли, где су они твоји другови из собе? — упита она Рашу.

— Пера, Љуба и Чеда? Шта ће ти они? Имају цуре!

— Па ја само онако питам... Знач, свиђају ми се.

— Ма 'ајде, ту сам ја! Само нешто кажи и све ћу да урадим за тебе. Маме ми!

— Добро, онда иди и поздрави их! И реци им да сибу!

— Опет ти о њима! Шта ће ти они, кад сам ја ту!

— Ти? Каква ми фајда од тебе?

Раша само слеже раменима и крену даље да нађе нешто што њему одговара.

Глава X

— Еј, друштво, погледајте Рашу с ким игра!

— Леле, па то је она из дванаестике. Како ли се зове?

— Биба. Из моје школе!

— Ово је, бре, за Рашу премија. Са-

мо пређе ходник и — пап, ето га код Бибе!

А Раша се прилепио уз Бибу и нигде не мрда без ње. Само је последњу игру одиграо са Физичарком. Били су фамозни. Најлепши пар те вечери! Она је могла да представља Мон Блан, а он — Дели Јован. Због те игре се Биба наљутила на Рашу.

— Бибо, што си, бре, таква? Што бежиш од мене?

— Шта ћу ти ја! Иди код Физичарке!

— Ама, Бибо, па ја сам с њом играо само да би ми дала пет идуће године!

— А, тако значи! Теби је преча петица од мене. Немој случајно више да ми излазиш пред очи!

Глава XI

— Леле, друштво, је л' видите оно што ја видим?

— Шта, бре? Кажи!

— Ма, пусти га! Опет његова романтика. Сад су, сто посто, месец, звезде, обала...

— Да је романтика, Перо, јесте романтика, али нису ни месец ни звезде, него Драгица, куварица. Леле, ако будем имао среће...

— А шта мислиш да радиш, Чедо?

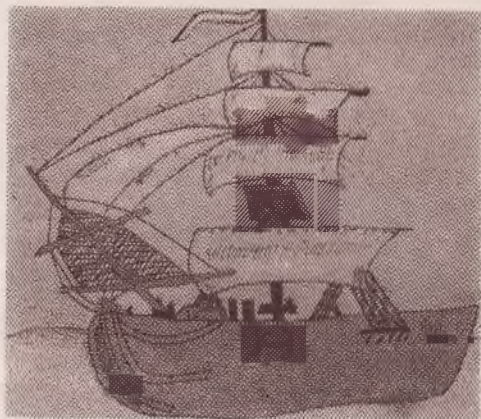
— Сад ћеш да видиш!

Замоли је за игру и изгубише се међу плесачима.

— И шта је тиме постигао?

— Ма ништа. Фантазира!

— Еј, другари, осигурао сам до краја летовања боље парче меса и репете! — похвали нам се Чедо кад је игра била завршена.

Љиљана Марјановић (VI, „Вук Караџић“): БРОД

Глава XII

— Мене, бре, Чедо интересује како си ти за ручак добио два батака, а ја само тртницу?

— Шта ћеш, лепота све ради!

— О, изем ти лепоту!

— Зашто лепоту, кад си већ појео тртницу?

— Па, добро, испричај нам како си оно синоћ успео да изведеш?

— Нема ту шта да се прича. Прићем јој, замолим је лепо и после је све ишло лако. Али да вам признам, нисам смео да је стегнем док смо играли.

— Што?

— Много је, брате, некако танка. Плашио сам се да је не поломим. А сигуран сам да би се и удала за мене, само да сам две-три године старији!

— А шта ако ти ћале не да да се жениш?

— Па ја о томе нешто и размишљам!

Глава XIII

— Шта се, бре, толико огледаш? — добаци Чедо Пери који је стајао пред огледалом. — Леп си к' о Ален Делон...

— Море, за Зорницу је он и Клерк Гебл, главом и брковима...

— А, не, момци. Грешите! Какав Ален Делон, какви бакрачи! Ја сам само Пера и ништа више!

— Па и такав си за њу бог Аполон!

— Људи, ово се зове живот! Да неко реши о овоме да напише роман, имао би доста материјала!

— Стварно је занимљиво. Чак би могао и филм да се сними. Наравно, ми бисмо играли главне јунаке...

— Па да, зашто имамо Алена Делона у соби!

— Ако на мене мислите, онда се обришите. Другачије се зовем. Пера!

— Шта сте се бре разгаламили! Пустите ме да спавам!

— 'Оћеш ли успаванку да ти отпевамо?

— Боље немојте. Попуцаће прозори од ваших високофреквенцијских гласова!

— Што ти цепаш физику! Не каже се „фреквенцијских“, него „фреквентних“!

— Ух, ух, шта ми наприча! Као да је то за филм толико занимљиво!

— Није за филм, али јесте за роман. А ако нас двојица не напишемо о овоме роман, не звали се онако како се зовемо!

И, ето, написали смо.

Сима КОСТИЋ (VIII,
Горан СТАНКОВИЋ (VIII,

● НА РАСКРШЋУ ●

ПОДЛИСТАК СЛУЖБЕ ЗА ПРОФЕСИОНАЛНУ ОРИЈЕНТАЦИЈУ ЗАВОДА ЗА ЗАПОШЉАВАЊЕ
У БОРУ ЗА УЧЕНИКЕ ИЗ БОЉЕВЦА, ВОРА, КЛАДОВА, МАЈДАПЕКА И НЕГОТИНА

ИЗАЛАЗ ИЗ РУДНИКА

Несбојша Крстић (VIII, „3. октобар“)

(Рад награђен на прошлогодишњем конкурсџ Службе за професионалну оријентацију у Бору)

АНКЕТА

Шта ћеш бити кад порастеш?

ОДГОВАРАЈУ УЧЕНИЦИ IV РАЗРЕДА ШКОЛЕ „29. НОВЕМБАР“

Бићу инжњер (ако будем одличан бак) зато што инжењери седе пргају плапове за куће и наребују.

Срђан Јевтовић

Бићу глумица зато што волим да се бавим смешним, тужним и симпатичним улогама.

Јасмина Јупчак

Волео бих да будем рударски инжењер пако је тај посао тежак.

Зоран Перовић

Кад порастем, волео бих да будем као мој тата, зато што је он добар према мени.

Дејан Ранђић

Бићу електричар зато што он прима велику плату.

Славиша Панкалужић

Волела бих да будем апотекарка пошто она продаје лекове.

Душанка Борђевић

Волела бих да будем чувена балерина или наставница музичког васпитања зато што волим музику.

Борјанка Ђупић

Волела бих да будем докторица па да дајем инјекције деци.

Весна Костић

Бићу архитекта јер волим да цртам лепе зграде.

Ненад Кукић

Кад порастем, ја ћу бити техничарка као једна моја сестра.

Љубинка Петровић

Бићу лекар зато што су лекари племенити и добри.

Небојша Јовановић

Волео бих да будем као мој тата зато што волим да будем ловац.

Војкан Видић

Желео бих да будем грађевински инжењер зато што је то мој ујак.

Владимир Вучетић

Петар Живковић (VII, „Б. Радичевић“): МОРНАР

НАСТАВНИК ЛИКОВНОГ ВАСПИТАЊА

Моја је жеља да будем наставник ликовног васпитања. Уметност волим од најранијег детињства. Мене слике привлаче неодољивом снагом и дивим им се.

Често не успем да нешто добро насликам и то ме разочара и изазове гуту и још већу чежњу за цртањем. Надам се да ћу после завршених школа сазнати многе тајне сликарства и са успехом обављати тај посао.

Позив наставника ликовног васпитања волим и зато што скоро сви ученици највише воле ликовно васпитање, па ће тако волети и мене.

Васа ДИМИТРИЈЕВИЋ (VII), Брестовац

Десимир Зајресковић (VIII, Злот): КОД СТОЛАРА

Овако други пишу

ИЗБОР ИЗ ПИОНИРСКИХ ЛИСТОВА ОСНОВНИХ ШКОЛА ТИМОЧКЕ КРАЈИНЕ

ПАРТИЗАНСКО СУНЦЕ

Бака је тихо и сетно причала о тешком животу партизана, а ја сам пажљиво слушао сваку њену реч као да сам се плашио да ми нешто не промакне.

— Живог партизана није био лак. Они су раговали често гладни и жедни. Ишли су по киши и снегу. Надмоћност непријатеља није угушила нашу револуцију. Ни најјача зима наше партизани не је поколебала. Напротив, она је челичила људе, стварала хероје.

— Бако, па зар им није било хладно?

— Није! Њих је грејало сунце!

— Какво сунце, бако?

— Сунце слободе, сунце жеља и схватања за шта се боре. Оно је увек грејало њихове груди. Грејало их је као што тебе греју топле мајчине и очеве речи, ова ватрица у кући, слобода у којој живиш, радиш и играш се...

Синиша БОГОЈЕВИЋ (VII)

(„Бачки корак”, школа „Љубица Јовановић Радосављевић”, Подвршка)

ОБИЧАЈИ У МОМ КРАЈУ

Када се испече кокошка или пиле, онај ко узме једну ногу, мора узети и ону другу да се не би растуриле кокошке.

Кад се бере виноград, па неком берачу нехотице остане необран грозд, а други берач то види, онда он откине тај грозд и пита: „Ко се јутрос није умιο”? После тога приђе берачу који је оставио грозд и њиме му маже лице.

Кад нека жена у журби дође другој жени, па неће да седне, онда домаћица каже: „Седи, да ми квочка лежи на јајима”, а ако у кући има женско дете или девојка, још додаје: „...да ми седе просевци”.

Записали: Снежана Савић (V) и Слободан Савић (VIII)

(„Наша реч”, школа „Јеремија Илић Јегор”, Гротина)

КАД САМ ПОСТАЛА ПИОНИР

*Пионирка ја сам мала,
завет Титу ја сам дала
да ћу чуват, да ћу бранит
домовину као гранит.*

*Велика је част и дика
бити Титова пионирка.*

*Иако сам мала,
поручу сам ја послала:
— Друже Тито, наша дико,
покорит нас неће нико!*

Сузана ЖИВКОВИЋ (V),
(„Нада”, школа „Љубица Радосављевић Нада”, Зајечар)

ВОЛИМ

*Волим све што је лепо
и све који воле мене.
Волим очи блиставе,
мало тужне и смене.*

*Волим птичји лет,
мајски дан и румен цвет.
Волим живот у школи,
а највише дечака
који ме воли.*

Драгана ВЕЉКОВИЋ (VI),
(„Искрице”, школа „Миленко Брковић Црни”, Зајечар)

РУДАР

*Рудар је човек вредан и добар.
Увек је гарав и чудно модар.
Из утробе земље вади црну руду.
Он ради да други срећни буду.*

*Од рада грубе су његове руке,
рудар зна за паклене муке.
Над главом му леприша застава рада,
он је велика сила, велика нада.*

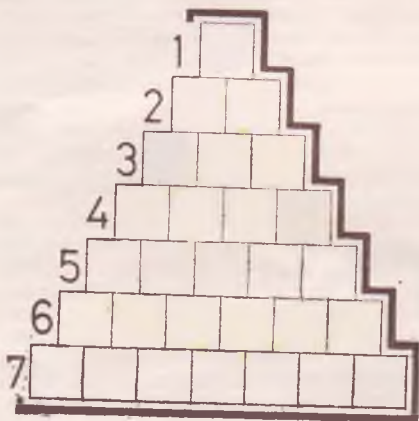
Љиљана СТРАИНОВИЋ (VI),
(„Врело”, школа „9. октобар”, Бољевац)

„ПИНОКИО“

Наташа Пејчић (II, „29. новембар“)

Другонаграђени рад на конкурс у Матичне библиотеке у Бору „Прочитао сам — прочитано сам нацртао“ поводом акције „Месец књиге 1974“

ПИРАМИДА

1. Ознака за метар, 2. Лична замишља, 3. Тишина, 4. Име глаунице Ступице, 5. Име дубровачког књижевника Држића, 6. Слика мора, 7. Чиста површина око писаног или штампаног текста.

Мирјана МИЛОСАВЉЕВИЋ, (VIII), „29. новембар“

РЕШЕЊЕ УКРШЕНИХ РЕЧИ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1. Тунаре, ј, 7. Кири, р, 9. ср, 11. патка, 13. ТАМ, 15. град, 16. ртови, к, а, 18. ноше, в, е, 22. „Данга“, 24. Срби, 26. орг, 27. карта, 29. бр, и, 30. деби, а, 32. пољана.

САОБОДНО КАЖИТЕ

О наставницима

Неки наставници су добри и пису баш опасни, а има и таквих који се баш не могу похвалити да су од добрих што они, наравно, за себе не би рекли.

Весна Јовановић (VII)

Понеки су веома шкрти на оценама. Не свиђа ми се њихово понашање и неразумевање које није исто према свим ученицима. Оно зависи од успеха а допекле и од материјалног стања ученика. Да сам ја наставник, потрудила бих се да будем што реалија у оцењивању.

Биљана Ристић (VII)

Неки моји наставници ми личе на манекене за досаду.

Бранислава Димитријевић (VII)

Да сам ја наставник, ја бих за свако брбљање дала ученику минус, па нек се чуди после одакле му то.

Боринка Ивковић (VII)

Наставницима замерам што никада досад нису испунили ни најмању нашу жељу. На пример: екскурзије.

Љиљана Горишек (VII)

Сузана Крајић (VI, Злот): цвет

Живана Јованов (VIII, „3. октобар“): ПЕЈЗАЖ (лишорез)

Неки наставници бране девојчице, а ми дечаци извисимо.

Љуба Божић (VII)

Да сам ја наставник, волела бих све ученике.

Јасна Андрејић (VII)

Кад бих била наставник, поштовала бих ученике, објашњавала им лекције најбоље што могу и правилно их оцењивала.

Снежана Здравковић (VII)

Да сам ја наставница, ниједан бак не би смео грубо да чита и пише.

Љиљана Зарков (VI)

Кад бих ја била наставница, не бих мучила децу толиким учењем.

Снежана Станковић (VI)

Да сам ја наставник, никога не бих гучао.

Љубиша МАРКОВИЋ (VII)

Они за незнање бију, дају јединице и избацју напоље. То ми се не свиђа.

Властимир ДАМЊАНОВИЋ (VII)

Да сам ја наставник, ја бих своју уџност изврћавао онако како је наређено и као што треба.

Ајша БЕКИРОВСКА (VII)

Сви моји наставници су добри, осим једне наставнице.

Милан МИЛЕНКОВИЋ (VII)

Неки наставници су и предобри за поједине ученике из мог одељења.

Драган МИРКОВИЋ (VII)

Да сам ја наставник, не бих давала јединице јер знам како се осећају деца када је добију.

Весна ИЛИЋ (VII)

Кад бих била наставник, трудила бих се да ми односи са децом буду другарски и пријатељски.

Гордана СЛАВКОВИЋ (VII)

ПРВА РУБРИКА .НИЈЕ СВЕ БАШ ТАКО ЦРНО

У ствари, ова би рубрика у овом броју требало да се зове „Дрна“, а не „Лева“. Ево, хоћу само да вам набројим када мени може да падне мрак на очи:

1. Кад наши мили разредни старешина само што не пукне од беса што смо се прскали водом за време одмора у учионици;

2. Кад помислим да већ осам година идем у школу само да бих се припремила да одем — у неку другу школу;

3. Кад ме кеча и ђале патерају силом да доручкујем. Лако је њима. Они знају једино за свој посао, а мене само тереју да једем, да учим и да им помогнем у нечему. Само се мало забрињу кад се разболим;

4. Кад замолим татву да одигра са мном партију шаха, а он ми каже: „Не могу, уморан сам. Иди учи!“;

5. Кад узем „Јасмин“, па у њему не нађем ни један свој прилог!

И тако даље.

Не могу све случајеве да набројим. Уредник ми је скренуо пажњу да сви написи морају да буду кратки. Такође ми је рекао да није добро да само кри-

ткујем. Треба писати и о нечему што је лепо.

Мени је лепо само кад помислим на једну наставницу и на то како она не може добро да изговори један глас. Тад ми је много смешно.

ЈАСМИНА

ОВЕ ГОДИНЕ ЈЕ БИЛО ШЕСТ ЈАСМИНА

Прилоге за „Леву рубрику“ у овој школској години писале су Славана Анђелковић (бивша ученица школе „29. новембар“) — „Писмо са екскурзије“, „На данашњи дан“, „Залог за инерцију“ и „Шта све морамо да радимо“; Слава Николаић (такође бивша ученица школе „29. новембар“) — „Попизили мотори“; Весна Глишић (VIII, 29. новембар) — „Прва љубав“, „Освајачи“ и „Раг“; Мирјана Милосављевић (VIII, „29. новембар“) — „Зуб“; Љубинка Бакић (VIII, „29. новембар“) — „Нове ципеле“; Мирјана Мундрић (VIII, „Б. Радичевић“) — „Није све баш тако црно“.

ШТА БИ БИЛО...

Кад бих био директор школе

Издвојила бих лошије и боље ученике, па бих лошим дава строже, а бољима блаже наставнике.

Верица КРСТОВИЋ (VII)

Направила бих у школи што више места за послечасовну забаву и рад.

Јасмина СТЕФАНОВИЋ (VII)

Издвојила бих ушћ ученицима који јуре по ходишћима, вуку девојчице за кичке, не слушају наставнике, брљају за време часа и праве хаос у учионици за време одмора. Ученике који пуне истерала бих из школе.

Боринка ИВКОВИЋ (VII)

Наставнике који се не понашају добро према ученицима заменила бих другим, бољим.

Снежана ЗДРАВКОВИЋ (VII)

Највише бих водила рачуна о односима наставника и ученика.

Јасна АНДРЕЛИЋ (VII)

Створила бих пријатељство међу ученицима и наставницима.

Гордана СЛАВКОВИЋ (VII)

Пре свега, ја не волим да будем директор. Не бих знала шта да радим.

Сунчица АНТИЋ (VII)

Посећивала бих часове да видим како деца раде и да ли имају могућности за рад.

Весна БОЖИНОВИЋ (VI)

Седео бих у фотели и издавао наређења.

Владан ПЕТКОВИЋ (VI)

Укинула бих домаће задатке.

Лаура МУРГАНОВИЋ (VIII)

Директор никад не бих желео да будем, просто сам алергичан на то.

Драган АДАМОВИЋ (VIII)

Не бих издао ни један закон о давању оцена.

Дејан АЦИЋ (I)

Дозвољавала бих ученицима да што чешће праве игранке.

Мирјана МАРИНКОВИЋ (VII)

Сваког дана бих пила у послатичару.

Драгослав САВИЋ (VI)

Пишај ме - да ти кажем

ШТА ЈЕ ДРУГАРСТВО

Другарство је кад друг за друга гине.
Зоран **НИКОЛИЋ** (IV)
Другарство је кад се дружиш са свим друговима.

Александар **МИШИЋ** (IV)
Другарство је кад два друга деле ужину.

Борјана **ЋУПИЋ** (IV)
Другарство је кад се Јасмина не наљути на мене.

Зорица **МИЛЕКОВИЋ** (IV)
Другарство је врлина према своме другу.

Јасмина **ЈУШЧАК** (IV)

Јасмина Несторовић (VI, Шарбанац): **ВОДОНОША** (линорез)

ШТА ЈЕ ЉУБАВ

Љубав је кад се двоје воле у срцу.
Весна **КОСТИЋ** (IV)
Љубав је кад волиш пса или банане.
Јасмина **ЈУШЧАК** (IV)
Љубав је јача од било чега.
Ксеија **ШУТИЋ** (IV)
Љубав је кад волим домовину или оца и мајку.

Славиша **ПАНКАЛУИЋ** (IV)
То је кад се мушкарац и девојка воле.
Данијела **Мирчић** (IV))

Љубав је црвена ружа.
Љубинка **Петровић** (IV)
Љубав је према родитељима.
Војкан **Видић** (IV)

Живана Јованов (VIII, „3. октобар“): **МОЈА СЕСТРА**

ШТА ЈЕ ЗНАЊЕ

Знање је велико имање. Јер, ако знаш шта да радиш, ти можеш и да имаш.

Јасмина **Јушчак** (IV)
Знање је кад у школи учим, код куће прочитам и после у школи то знам.

Славиша **Панкалујић** (IV)
Знање је кад човек зна.

Данијела **Мирчић** (IV)
Знање је када те учитељица пита, а ти знаш.

Душанка **Борђевић** (IV)
Знање је кад сви знају.

Весна **Костић** (IV)

Љиљана Богдановић (VI, Кривељ): **КОЛИБА** (туш)

Зашто се наш лист зове „Јасм“

„Јасмин“ је добио име по цвету који је исто тако ситан као и наш лист. — **Александар Темелотов (VII)**
По цвећу које лепо мирише, па се мисли да ће и он замирисати, а може и по именима Јасмина или Јасминка јер су то лепа имена. — **Светлана Филиповић (VII)**

По истоименом цвету који својим пријатним мирисом примамљује. Тако и „Јасмин“ мами читаоце својим садржајем. — **Јасна Андрејић (VII)**

По Јасмини, некадашњем уреднику. — **Драгица Стојановски (VII)**

Зато што је он из дечјих мисли створен. — **Љубиша Предовић (V)**

Зато што има мало листова. — **Најдан Симић (V)**

Због тога што је леп као цвеће јасмин. — **Јасмина Дренић (V)**

Зато што је то име листа. — **Душан Викић (V)**

Зато што се ова деца која пишу песме зову јасминари. — **Бора Савић (V)**

Јер у њему има најбољих радова ученика. — **Гордана Банић (V)**

Нека девојчица која је пртала или писала звала се Јасмина, — а они су мислили да је јасмин. **Боривој Николић (V)**

Зато што је на првој страни нацртано цвеће јасмин по коме је и лист добио име. — **Драгољуб Нејков (V)**

Зато што су га написали народи, а нарочито деца. — **Славиша Јовановић (V)**

Зато што су писци деца. — **Милош Павловић (V)**

Зато што у њему има много јасних машти. — **Радмила Драгичевић (V)**

Што се он само бацама даје, а не овима што раде у предузећима. — **Драгиша Милосављевић (V)**

Зато што све књиге имају име, па и лист „Јасмин“ има име „Јасмин“. — **Горан Богдановић (V)**

Цвет јасмин је, како многи симбол младости, а „Јасмин“ је писански лист. — **Сузана Спасић (VI)**

По томе што „Леву рубрику“ увек пише нека Јасмина. — **Зорица Младеновић (VI)**

Мислим да се лист зове по некој Јасмини. Пошто је то женско име, дечаци су се побунили. Хтели су да се лист зове по њима — „Јасмин“. Међутим, можда је то и по цвету. Сигурно су хтели да буду налик на Ј. Ј. Змаја чији се лист звао „Невен“, такође по цвету. — **Виљана Станојевић (VI)**

Први број је штампан кад је цвелао цвеће јасмин. — **Радојка Јелењић (VI)**

Реч „Јасмин“ је сложена: ЈАС (ЈАСно је све) и МИН (МИНи лист). — **Светозар Младеновић (VI)**

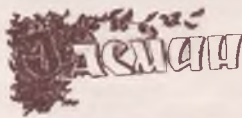
То је скраћеница за реченицу: ЈАСно МИ Није. — **Љиљана Костић (VI)**

Иовица Цветковић (VI, Шарбановац): ВИЊЕТА

Главни уредици:

Снежана КОЈИЋ (VIII) и **Лист** излази месечно у току школске године уз **финансијску помоћ Општинске заједнице образовања, Општинске заједнице културе, Завода за запошљавање и Рудника, топионица и рафинације бакра у Бору** * Редакција: **Славиша Владојевић, Јерина Думитрашковић, Весна Илић, Вера Јоксиминовић, Сима Костић, Душанка Манојловић, Снежана Недић, Синиша Србуловић** * Технички уредник: **Горан Станковић (VIII)** * Секретар: **Мирјана Милосављевић (VIII)** и **Лидија Влајић (VIII)** * Лектори и коректори: **Невенка Радовановић (VIII), Дафина Спасов (VIII), Бранислав Димитријевић (VI)** * Рукописи, фотографије, цртежи и други материјали не враћају се * Адреса: „Јасмин“, Основна школа „29. новембар“, 19210 Бор * Штампарија: **Штампарија** * Бор

Одговорни уредник:
Милан МЕЛИВОЈЕВИЋ,
наставник

* Тираж: 6.000 примерака * Метери: **Александар Билановић и Златолуп Јевтић**

ЧИТАОЦИ О „ЈАСМИНУ“

ПОКУДЕ И ПОХВАЛЕ

Овом броју смо вас, драги читаоци, позвали да нам пишете шта о нашем листу. Сада је наш листићски сто препун ваших занимљивих и искрених мишљења. Због простора објављујемо само неколико мишљења, а свима који су нам писали — хвала на помоћи!

*

Треба му једна рубрика где би читаоци изнели своје мишљење о њему. Могле би да се објављују и песме (или прозни радови) и наших познатих писаца, а не само ученички радови.

Марија СТОЈКОВИЋ (VII)

Најлепше је што су чланови уредништва ученици и што се објављују радови ученика, а не наших писаца.

Фадиље МУРАТИ (VII)

Сувише је озбиљан. Мало више шале, које воле и деца и одрасли, не би му шкодило.

Биљана РИСТИЋ (VII)

Фали му мало више страна и сувише је, онако, мало озбиљан. Ја бих га више украсила и ставила му неке лупкасте стварчице.

Радица СТОЈАНОВИЋ (VII)

Прва и последња страница би требало да буду од боље хартије.

Јасмина СТЕФАНОВИЋ (VII)

Радица Младеновић (III, Таанда): цвет

Требало би да се продаје, а не да се дели бесплатно.

Драган КОСОЋ (VII)

Требало би да се штампа у више боја да буде још већи и да има више слика.

Весна ЈОВАНОВИЋ (VII)

Требало би да се више пише о историји Бора.

Љубомир ГУБИЈАН (VII)

Да сам ја главни уредник, објављивала бих само „Леве рубрике“ и ту и дамо нешто паметније од „Леве рубрике“ (која је била лепша).

Слабана МИЛОВАНОВИЋ (VII)

Нема довољно радова младих ученика.

Слабана МИНИЋ (VII)

Требало би да буде мање песама, а више радова у прози и ликовних радова (ако је могуће — мало бољих).

Драган МАРКОВИЋ (VII)

Ја бих увео рубрику о бачким проблемима.

Винко ДИМИТРИЈЕВИЋ (VII)

Најзанимљивија је задња страна („Питај ме — да ти кажем“) јер на њој има мишљења многих ученика.

Љиљана ЈОРДАНОВИЋ (VII)

Ја бих воледа да у „Јасмину“ има и ратних прича које говоре о полвизима малих хероја за време рата.

Иван ПАНИЋ (VII)

Волео бих да се више пажње посвети спортским такмичењима.

Срђан НИКОЛИЋ (VII)

Не допада ми се то што „Јасмин“ касни са неким извештајима, док бих похвалила то што објављује радове ученика из других места.

Љиљана КОСТАДИНОВИЋ (VI)

Више би ми се допало када би имао леђе странице, пуно шале, стихова из споменара и разних доживљаја. Тада би тек „Јасмин“ био бачки лист.

Љиљана КОСТИЋ (VI)

Не допада ми се што поједини наслови изгледају као исписани руком.

Татјана ГЕРТИК (VI)

Поред укрштених речи, требало би да има и остале енигматске радове: ребусе, палетнице...

Зоран ЈАНКОВИЋ (VI)

Не свиђа ми се што се у листу не појављује, као пре, по једна страна посвећена ученику песнику. Такође, поред „Леве рубрике“, могла би једна страна да буде са шапама из школских кауца.

Сузана СПАСИЋ (VI)